BRENDA

NOVAK

Nejhorší noční můra

BRENDA

NOVAK

NEJHORŠÍ NOČNÍ MŮRA

Copyright © 2016, by Brenda Novak

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Tereza Dobrovodská, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-323-3 (pdf)

BRENDA

NOVAK

NEJHORŠÍ NOČNÍ MŮRA

Přeložila: Tereza Dobrovodská

KNIHY OMEGA

PROLOG

Zabij jednoho a možná jich zabiješ i dvacet jedna.
Mark Martin, britský vrah

Když Evelyn Talbotová přišla k sobě, nic neslyšela ani neviděla. Temnota se rozprostírala všude kolem ní a chatrč, ve které ležela na studené a špinavé podlaze, neměla zavedenou elektřinu.

Nebo… už nebyla v chatrči?

Její myšlenky byly zmatené…

Možná byla *mrtvá*. Očekávala smrt. Myslela si, že se jako někteří další lidé nedožije ani maturity. Pokud by byla naživu, tak by přece cítila bolest. Během těch tří dnů, kdy ji zde Jasper Moore držel v zajetí, prožila mnoho pocitů bolesti. Avšak nyní, v tento okamžik, necítila nic.

To nedávalo smysl.

Pokud to však nebyl jen sen. Byla to všechno jen strašná noční můra? Vzbudí se a půjde do školy, kde uvidí Jaspera, jak lelkuje nedaleko učebny, ve které bude mít první hodinu? Jak se opírá o stěnu spolu s ostatními kluky z baseballového týmu a debatuje o tom, kde by si měli dát večeři před maturitním plesem?

Představovala si, jak mu vypráví o svém snu, ve kterém zabil Marissu, Jessie a Agathu – tři její nejlepší kamarádky. Ze srdce by se tomu zasmáli a svedli by to na horor, který spolu nedávno viděli. Potom by jí dal ruku kolem krku a přitáhl si ji tak, aby se mohli políbit. Tím by se vše napravilo a její svět by byl opět takový, jaký má být.

Jenže tento záblesk naděje netrval dlouho. Její vlastní postel totiž nebyla tak hrubá a tvrdá. Dokonce ani ta stará matrace, kterou do chaty dotáhli, když ji prvně objevili a udělali si z ní tajnou skrýš, nebyla *tak* nepohodlná. Jakmile se nadechla, ucítila kouř a vzpomněla si na Jaspera, jak hází zapálenou sirku na roští, které nasbíral v lese, aby založil požár. Seděl přitom na jedné ze židlí, jež sem také přinesli, což se jí zdálo být už velmi dávno, a kouřil jointa. Nikdy předtím trávu nekouřil, alespoň ne před ní, a to spolu byli půl roku. *Tenhle* Jasper Moore nebyl klukem, kterého znala. *Tenhle* Jasper Moore byl zrůda.

Zatímco si ji zevrubně prohlížel, neodvážila se nic víc než se jen třást. Oči nechala zavřené, aby neviděla, co dělá. Měla však pocit, že ji velmi pečlivě pozoruje, aby si mohl být jistý, že je mrtvá.

Sice jí rozvázal pouta na rukou a mohla je tak teoreticky použít k zastavení krvácení na krku, ale neučinila tak. Nesměla se ani pohnout, aby si myslel, že je mrtvá. Stěží při dýchání zabránila chroptění – a kouř, který zaplňoval vzduch v místnosti, tohle mělké dýchání ztěžoval. Napadlo ji, že se možná udusí, pokud dříve nezemře na vykrvácení. Instinkt jí však napovídal, že její jedinou šancí bylo přesvědčit ho, že dokončil úkol, už když jí podřízl hrdlo.

„To tě odnaučí si se mnou zahrávat, děvko," zamumlal, když konečně odešel a zanechal ji napospas ohni, jenž měl zničit veškeré důkazy.

Když odešel, pokusila se postavit, ale musela opět ztratit vědomí. Pak k sobě přišla natolik, že si ho dokázala představit, jak spěchá domů, aby nezmeškal baseballový trénink. Po čas

jejího věznění stále normálně docházel do školy. Pokaždé, když se večer vrátil, vyprávěl jí, jak ji a její kamarádky všichni zoufale hledají. Vyprávěl i to, o čem si děti a učitelé ve škole povídali, neboť to všechno považoval za docela napínavé. O nekonečných modlitbách, žlutých stuhách a dychtivých novinářích, kteří se snažili zjistit sebemenší detail. Když se ho zeptala, jak dokázal proklouznout, aby se dostal zpátky do chaty, odpověděl, že všem řekl, že ji jde také hledat. Tvrdil, jak věrohodně ztvárňuje roli znepokojeného a zdrceného přítele, a ona o tom nepochybovala. On dokázal sehrát *cokoli.*

Dokázal oblafnout i ji.

Kdyby si jen někdo uvědomil, že není až tolik rozrušený, a pořádně si ho prohlédl! Jenže to se nikdy nestane. Se svou ostře řezanou tváří, vysportovaným tělem, bystrou myslí a bohatými rodiči byl velmi přesvědčivý, velmi důvěryhodný. Nepravděpodobný zabiják. Nikdo by ho *nikdy* nepodezříval ze spáchání takového zločinu.

Snažila se zabránit slzám tím, že držela oči zavřené. Nejvíce trpěla při pomyšlení na to, jakým hrozným způsobem zradil její lásku. Jenže teď se nemohla soustředit na zlomené srdce. To by její situaci jen zhoršilo. Musí se soustředit na *dýchání* nebo by mohla jednoduše… přestat.

Oheň už se musel jistě rozhořet. Nevěděla, proč ji *i* chatu ještě nepohltil, jak Jasper zamýšlel. Kromě štiplavého zápachu zaznamenala ještě sladkou, sytou vůni zkaženého masa. Zápach se zhoršoval a jí se stále více zvedal žaludek. Jasper tvrdil, že pro něj bylo těžké nechat její kamarádky sledovat jejich mrtvýma očima to, co jí udělal. Říkal, že všichni jen tak společně trávili čas, bavili se jako za starých dob – dokud její kamarádky konečně nezavřely ty své velké huby.

To, co jim provedl, Evelyn naháněla husí kůži. Způsob, jakým o tom mluvil, s takovým potěšením, byl téměř stejně tak hrozný. Nemohla se zbavit myšlenky na to, co viděla, když ho hledala a dorazila sem – a překvapila ho zrovna ve chvíli,

kdy aranžoval jejich těla do různých pozic. Tvrdil, že je zabil kvůli tomu, že se ji snažily přimět, aby se s ním rozešla, protože před týdnem na party balil Agathu. Jako by si za to kvůli své loajalitě k ní mohly samy. Řekl, že nikomu nedovolí, aby mu způsoboval problémy.

Tvrdil, že neměl v plánu ji zabít, jenže to tak vůbec nevypadalo. Nedal nijak najevo, že by mu nějak extra záleželo na tom, zda pro něj něco znamená nebo znamenala. Faktem zůstalo, že čím větší bolest jí způsobil, tím větší z toho měl potěšení. Mučení v něm cosi zažehlo, změnilo ho. Nikdy ji nenapadlo, že se někdo může takhle chovat.

Ještě však nebyla mrtvá. Pokud mohla cítit to, co cítila, tak tma byla prostě tma. Co její zmatené myšlenky? Čí myšlenky by nebyly zmatené, kdyby zažil to, co si vytrpěla ona? Musela se zbavit strnulosti, která jí svazovala nohy, a snažit se zpomalit tlukot srdce, bojovat o svůj život. Alespoň ještě nemusela zápasit s ohněm. Dobré bylo, že ležela na podlaze, tedy pod úrovní kouře. Nebo by také mohla zemřít.

Kdyby se zvládla dostat na hlavní silnici, mohla by zastavit nějaké projíždějící auto.

Zvedla ztěžklou a neohrabanou ruku ke krku, kde ucítila svou lepkavou krev. Ležela v kaluži své krve. Zející řez v hrdle nebyl jediným jejím zraněním. Měla také zlomenou nohu – o čemž nebylo pochyb, neboť byla pokroucená – a několik dalších zranění. Mohla otevřít jen jedno oko a tři dny nic nejedla, kromě nepoživatelné hmoty, kterou jí donutil jíst, zatímco si užíval její ponižování.

Měla aspoň nějakou šanci?

Bylo už příliš pozdě, rozhodla se. Nikdo by nepředpokládal, že to všechno přežije a zvládne. Měla by své poslední chvilky věnovat naškrábání vzkazu do prachu, aby její rodina věděla, že ji zavraždil Jasper. Alespoň by mu to neprošlo.

Myšlenka na její rodiče – a myšlenka na to, v jak špatném stavu by ji našli – jí dodaly sílu, a tak se zvládla s vypětím

všech sil posadit. Když neomdlela, sebrala odvahu a opřela se o Jasperovu židli, aby si mohla stoupnout.

V ten moment se bolest naplno vrátila. Netušila proč, ale jakmile se postavila na nohy, její tělo začalo protestovat. Když přenesla váhu na zraněnou nohu – to nešlo! Málem opět ztratila vědomí.

Soustřeď se! Zůstaň na nohou! Nepoddej se bolesti! Mysli jen na jedno – co udělat jako další krok!

Tím bylo dostat se z místa, kde byly zavražděny její kamarádky – z místa, na které je vylákal pod záminkou „soukromého rozhovoru".

Obávala se, že se Jasper vrátí, aby se přesvědčil, že chata opravdu shořela a důkazy byly zničeny. Ale aby přežila, musí *teď* pokračovat dál. Za pět minut nebo méně už nemusí mít dostatek sil nebo být při vědomí.

Když si uvědomila, jakou bolest prožívala při každém kroku, divila se, že se dokázala dostat z promáčeného lesa. Nebyla si ani jistá, zda jde správným směrem. Nezáleželo na tom, že přešla cestu vedoucí k chatě nejmíň stokrát. Všude byla zeleň, která vypadala úplně stejně. Mohla chodit v kruhu, ale musela držet krok – a snažit se najít někoho, kdo by jí pomohl.

Dokud se neocitla na silnici, ani si neuvědomila, že dosáhla cíle – a toho si všimla, až když na ni začalo troubit auto. Troubení ji mělo přimět, aby autu uhnula z cesty, ale už nemohla dál, ani nemohla zvednout ruku na znamení svého utrpení.

Slyšela skřípění brzd, jak se řidič snažil vyhnout. Zaznamenala, jak auto při zastavení sklouzlo po štěrku. Pak se zhroutila a zemřela by přímo na té tečkované žluté čáře, která oddělovala dva jízdní pruhy, kdyby k ní řidič auta nepřispěchal s křikem: „Proboha! Co se vám *stalo*?"

1

Všichni představujeme určitou formu zla
Richard Ramirez, noční lovec

O dvacet let později…

Zabil by ji, pokud by mohl. Už jednou ji napadl. Musela na to pamatovat.

Doktorka Evelyn Talbotová odložila propisku na poznámkový blok, který s sebou nosila, a promnula si oči pod brýlemi. Minulou noc se moc nevyspala; měla další z děsivých nočních můr. „To plexisklo je zde z určitého důvodu, Hugo. Vždycky mezi námi bude. Oba víme proč."

Nebyla to odpověď, ve kterou doufal. Rysy obličeje odrážely jeho netrpělivost. Měl hezký obličej – široké čelo a nevinné hnědé oči. Dal si však pozor, aby nezvýšil hlas. Ve skutečnosti udělal opak: hlas snížil, což vyznělo prosebně. „Nevztáhnu na vás ruku, přísahám! Jenom vám musím něco říct. Pojďte sem na druhou stranu, abych vám to mohl pošeptat. Zabere to jen minutu."

Chytit ji pod krkem, jak se to stalo při jejich prvním setkání v San Quentin, by mu však zabralo mnohem méně času a nechtěla kvůli tomu znovu skončit v nemocnici.

Když znovu uchopila propisku, odpověděla mu odměřeným tónem, který si vždycky nechávala pro osoby, které zkoumala. „Víte, že to nemohu udělat. Tak mi řekněte, co říct musíte. Právě tady a teď. Už o tom diskutujeme dva týdny."

Podíval se na kameru, která monitorovala jeho chování. Kdykoliv měla s vězněm sezení, sledoval schůzku přes kamerový systém vězeňský dozorce. Vězni se domnívali, že jsou sledováni z bezpečnostních důvodů. Tyto schůzky se však i nahrávaly. Video jí umožňovalo sledovat změny v řeči jejich těla, což bylo spolu s verbálními projevy, které používali, hlavním předmětem jejího výzkumu.

„Nemohu," trval na svém, „ne před kamerou. Pokud vám to teď řeknu, jsem vyřízený."

Někdo ho k tomu přinutil. Tomu věřila. Ačkoliv lidé, jež studovala, dokázali lhát takovým způsobem, že se mohla mýlit. Možná si to také všechno vymyslel. „Ale *kdo* by vám ublížil?" Naklonila se blíž. „A jak?"

Evelyn studovala Huga Evanskiho již tři měsíce, tedy od doby, kdy byl v listopadu Hanover House otevřen. Byl jedním z prvních psychopatů, kteří sem byli převezeni. V Hareově testu psychopatů neboli v PCL-R dosahoval 37 ze 40 bodů. Od pohledu ani podle mluvy však nevypadal, že by byl schopen vraždit. Již od začátku ho Evelyn považovala za inteligentního, učenlivého a ze všeho nejvíc zdvořilého. Dokonce se snažil pomáhat, kdykoli to šlo.

Ta představa pro ni nebyla snadná, ale pokud by měla mezi psychopaty přítele, kterého by přijela na Aljašku zkoumat, byl by to Hugo. Možná proto mu věřila i po tom všem, co předtím udělal a čím vším si prošla.

„Měl jsem pravdu ohledně Jimmyho, že ano?" řekl.

Před měsícem a půl ji varoval, že se jiný trestanec plánuje oběsit na prostěradle. Kdyby nebylo Huga, Jimmy Wise by byl mrtvý.

„Ano, ale nemyslel jste si, že je riskantní, když tuhle informaci získám."

„Protože Jimmy pro mě nebyl hrozbou!“

„Kdo jí tedy je?“

Pevně zavřel oči a opřel se čelem o sklo.

Evelyn čekala.

„Co mám dělat?“ zeptal se, když znovu promluvil. „Jak vás mám přimět, abyste mi věřila? Můžete mě nechat chvíli o samotě?“

Uškrtil patnáct žen a ji samotnou zranil. To znamenalo, že nebylo *nic*, co by mohl udělat. Nebyla tak hloupá, aby ohrozila samu sebe.

„Je mi líto,“ řekla. „Opravdu.“

Jeho pohled sklouzl k asi deseticentimetrové jizvě na jejím krku. „Je to *jeho* vina.“

Chopila se tohoto náznaku. Předpokládala, že Hugo měl svým způsobem pravdu. Zdálo se jí ale směšné, že necítil žádnou odpovědnost za své chování vůči ní v den, kdy se potkali. Mohla na to upozornit, ale více ji zajímalo to, co se jí snažil říct. „Ano.“

Vstal, přešel svou část místnosti za plexisklem, která tvořila jeho „prostor“. „Nikdy bych nedopustil, aby se vám něco stalo,“ řekl, „pokud bych tomu mohl zabránit.“

„Co se stalo v San Quentinu?“ Tentokrát neodolala…

„Tehdy jsem vás neznal. Teď je všechno jinak.“

Opravdu? To záleželo na úhlu pohledu.

„Vážím si toho zájmu,“ odpověděla, neznamenalo to ale, že změnila názor.

Zastavil se a hleděl jí do tváře. „Vy to nechápete. *Jste v nebezpečí*. My všichni jsme v nebezpečí.“

Z naléhavosti jeho hlasu a výrazu Evelyn naskočila husí kůže. Byl to jeho záměr? Vystrašit ji?

Musela přiznat, že to zafungovalo – ale jen proto, že před 1. lednem se takhle nikdy nechoval. Vypadal, že to myslí vážně. Opravdu vážně.

Z jeho slov vyrozuměla, že se nebezpečí může týkat i jí…

Sebrala propisku a blok a zvedla se k odchodu. „Obávám se, že sezení musíme ukončit dřív. Jste příliš posedlý tím…, ať už je to cokoliv, co způsobuje vaše rozrušení, nemůžeme se hnout z místa."

„Počkejte!" pospíšil si ke sklu. „Evelyn…"

Vrátil se však k formálnímu oslovení, jakmile spatřil její výraz při použití křestního jména, jako by snad byli staří známí.

„Doktorko Talbotová, poslouchejte. Prosím. Tohle vězení je plné psychopatů, že? Mužů, kteří vraždí bez zaváhání nebo výčitek svědomí."

Neodpověděla mu, nepokládala to za nutné. Poukázal na skutečnost, o které oba věděli.

„Pokouším se vám říct, že…," znovu se podíval směrem ke kameře, „… ne všichni vrazi jsou v Hanover House pod zámkem."

To byla ta poslední věc, kterou čekala, že od něj uslyší. „O čem to mluvíte?"

„To je vše, co vám k tomu řeknu. Pokud… pokud mi nedovolíte mluvit s vámi v soukromí. Pak vám řeknu všechno, co vím, co jsem viděl a slyšel. Neublížím vám. *Snažím se pomoct!*"

Evelyn už ho odmítala dál poslouchat. Hugo se očividně snažil získat v jejich vztahu určitou kontrolu a předstírat, že jedná jako ochránce, byť by ve stejném okamžiku využil její neopatrnosti. V žádném případě mu to však nedovolí. Bylo jí teprve šestnáct let, když málem zemřela kvůli tomu, že se zamilovala do podobného muže, jako byl Hugo. Poté, co se před osmi lety stala psychiatričkou, zasvětila svůj život odhalování tajemství bezcitných vrahů. Věděla o mysli psychopata nejvíc ze všech lidí na světě, možná vyjma doktora Roberta D. Harea, který vytvořil PCL-R a stejnému výzkumu se věnoval téměř třicet let. Bohužel však ani ona neměla tolik znalostí, kolik by chtěla. Zdaleka ne tolik, aby dokázala ochránit ty, kteří nic netuší.

„Uvidíme se v obvyklou dobu pozítří," řekla Hugovi. „Odpočiňte si. Začínáte být paranoidní."

Vyšla ven, jenže on ji nenechal jen tak odejít, aniž by na ni ještě nezavolal: „Však uvidíte sama. Budete si přát, abyste mi bývala věřila!"

Ve chvíli, kdy odkládala poznámkový blok na svůj pracovní stůl, byla Evelyn úplně vyčerpaná a sesunula se na židli.

„Stalo se něco? Opět vás bolí hlava?"

Když uslyšela hlas Lorraine Drummondové, zvedla hlavu.

„Ne, jen jsem měla další sezení s Hugem Evanskim."

Lorraine byla podsaditá, nedávno rozvedená žena kolem padesátky. Na konci září odpověděla na inzerát v novinách, když Evelyn a správce věznice hledali do zařízení personál. Vlastnila malý dům v Anchorage asi hodinu cesty odtud, měla dvě dospělé děti a dokončenou jen střední školu. Až do rozvodu nepracovala, ale nyní dělala náročnou práci, když se starala o zásobování centra jídlem.

„Od té doby, co sem přišel, byl Hugo úplně v pořádku. Sama jste mi to řekla."

„Mění se. Chová se divně."

„Proč ho nepředáte doktoru Fitzpatrickovi nebo někomu z ostatních kolegů? Proč si nevezmete nějaké volno?"

„Doktor Fitzpatrick ho již od otevření věznice využívá k některým svým studiím. Nemohu po něm chtít, aby dělal víc. Ne po tom, co doktor Brand odešel a doktorka Wilheimová onemocněla pásovým oparem. Kdoví, jak dlouho bude trvat, než za Martina najdeme náhradu a Stacy se bude moci vrátit do práce?" Kromě toho Evelyn cítila zodpovědnost, a proto si vzala na starost tak velké břemeno. To ona byla důvodem, proč byli všichni, společně s 37 nejhoršími sériovými vrahy Ameriky, uprostřed pustiny. Ostatním 213 vězňům byla také diagnostikována psychopatie, ale byli odsouzeni za lehčí zločiny a jednoho dne mohou být propuštěni.

„Mohla byste, kdybyste chtěla," trvala na svém Lorraine.

„Nechci. Máme jen čtyři další aktivní členy týmu. Zvládnu ho." Muži, které zde studovala, s ní neustále manipulovali, nebo se o to alespoň pokoušeli. Proč by měla čekat, že Hugo bude jiný? Zejména po tom, co se stalo, když se potkali poprvé?

„Kdykoliv ho vidím v jídelně, je velmi milý." Lorraine položila na stůl sáček s obědem. Chodila do oddělení duševního zdraví často, a to jen proto, aby se ujistila, že má Evelyn dostatek jídla, bez ohledu na jeho kvalitu.

Evelyn si prohlédla oběd: mrkve, jablko, šálek kuřecí nudlové polévky a čokoládová sušenka. „Nemůžete věřit nikomu, kdo je milý." *Jasper býval také milý. A podívej, co provedl.*

Lorraine si upravila náušnici, která jí v uchu špatně visela. „Doktor Fitzpatrick říká, že každý nosí masku. U psychopatů je ta maska spíše něco jako zrcadlo. Když chcete vidět, co si myslí, vždy se jim to odráží ve tváři. Jsou prázdní."

Ne, nejsou prázdní. Tomu Evelyn nikdy nevěřila. Jednou už viděla odhalenou duši psychopata takovým způsobem, jakým ji doktor Fitzpatrick nikdy nepoznal, a dá-li Bůh, ani nepozná. Muži, o které se zde starali, byli všechno, jen ne prázdní; slovo „prázdný" až moc připomínalo význam „neutrální, neškodný". Pokud by byla věřící – v kostele však nebyla více než deset let – řekla by, že „nemají duši", a bylo by to přesné.

„Umí předstírat," opravila ji. „Vědí, jak napodobit emoce lidí kolem. Jsou to vlci v rouše beránčím. To je důvod, proč mohou způsobit tolik bolesti a utrpení." A také důvod, proč ti, kteří jsou součástí jejich životů a mají o ně upřímnou starost, kvůli tomu tolik trpí.

Lorraine si teď Evelyn prohlížela ještě starostlivěji. „Jste si jistá, že jste tak skleslá jen kvůli Hugovi? Vypadáte… vyčerpaně."

To bylo teprve pondělí. Ne moc povedený začátek týdne. „V noci jsem špatně spala."

„Tak proč nejdete domů a neodpočinete si?"

Evelyn jen mávla rukou. „Vždyť ještě není ani poledne."

„Poslouchejte, ono se to tady nerozpadne, když si pár hodin odpočinete. Každý tady obdivuje vaše nasazení – a nikdo více než já – ale takhle se zhroutíte, pokud trochu nezpomalíte."

Evelyn si ze zásuvky vzala denní dávku vitamínů a zapila ji douškem vody. „Nedramatizujte to. Jsem v pořádku. Já *nemohu* odejít." Podívala se na hodiny na zdi. „Náš nový vězeň zde bude každou chvíli."

„Anthony Garza? Já myslela, že dorazí až ve čtyři."

„Podle předpovědi počasí se blíží další bouře, tak přiletí dřívějším letadlem. Vy jste nedostala zprávu?"

Lorraine si upravila síťku na vlasy. „Dívala jsem se na e-mail dnes ráno. Pak už jsem měla hodně práce v kuchyni."

„Jeden z federálních agentů volal jen chvíli předtím, než jsem měla sezení s Hugem. Letadlo už přistálo v Anchorage." Příjezdy takových vězňů byly vždy významnou záležitostí, zejména kvůli vysokému stupni zabezpečení celého přesunu. Veškerý personál na místě byl v pohotovosti… jen pro případ – ačkoli přítomnost Lorraine neměla tak vysokou prioritu jako přítomnost dozorců, velitele a týmu duševního zdraví. Poslední věc, kterou by potřebovali, by byla něčí chyba, která by vedla k útěku nebo zranění. Hanover House byl jako první instituce svého druhu vnímán jako velký pokrok v problematice psychopatie, což znamenalo, že se museli ukázat jako profesionální a efektivní tým, aby neztratili podporu veřejnosti, kterou si tak těžce vydřeli. To, že Hilltop tolik neodporoval stavbě zařízení pro psychopaty s maximální ostrahou někde na okraji města – ne jako ostatní místa, o kterých vláda uvažovala – neznamenalo, že se místní kvůli nečekané události nenaštvou. Místní lidé, kteří v zařízení nepracovali, k němu měli většinou odtažitý postoj. Zejména Amarok, pohledný příslušník Aljašských vojenských jednotek, který představoval jedinou policejní jednotku ve městě.

„Co o Garzovi víme?" zeptala se Lorraine.

Ta otázka nebyla Evelyn příjemná. Do Hanover House byli vězni vybíráni podle zločinů, které spáchali, a podle jejich

chování. To byl jeden z detailů, jenž tuto instituci činil jedinečnou, kromě přátelského jména („dům“ namísto „vězení“) a důrazu na výzkum, který působil jako protiklad běžnému uvěznění. Evelyn vybrala Garzu právě proto, že byl tak obtížně zvladatelný. Pokud by o jeho přesunu rozhodovali i ostatní lékaři, zřejmě by ho odmítli přijmout, a to hlavně kvůli jeho nepřátelství vůči ostatním, které by neprospívalo místnímu systému. Nejenže napadl každého spoluvězně, který s ním byl v jedné cele, ale přibližně před rokem téměř zabil i dozorce.

Evelyn si myslela, že takový vztek, nenávist a hlasová interakce by mohly poskytnout úhel pohledu, jenž jim tak dlouho chyběl.

„Víme, že zabil první tři ze svých čtyř manželek. Že je egocentrický, k ostatním lidem nic necítí, má klamný dojem o své významnosti a lže, jako když tiskne.“ Narovnala si piják. „Má také sklony k sebepoškozování, ale to už je jiná věc.“

„Jak zavraždil ty manželky?“ Výraz Lorraine prozrazoval, že se o to ve skutečnosti nezajímá, ale zeptat se musela.

Jeho složka ležela na kraji stolu. Evelyn dokumenty uvnitř četla už několikrát. Během hovoru složku otevřela a listovala stránkami. „Neudělal nic obzvlášť hrozného. Praštil je kladivem a pak je zapálil i s postelí.“

„To udělal všem třem obětem?“

Poté, co narazila na snímek spálených pozůstatků obytného přívěsu, zarazila se. Nesnášela, když ji přemohly představy o tom, co se té nebohé ženě stalo. Míhaly se jí před očima, nedokázala je zastavit. „Ano.“

„Nebál se, že *tři* požáry zvýší pravděpodobnost jeho dopadení?“

Evelyn pokrčila rameny a zavřela složku. Musela si udržovat určitý odstup mezi svými emocemi a tím, s čím se každý den setkávala v práci, neboť by jinak své zaměstnání nemohla dělat. A i kdyby si nedokázala požadovaný odstup udržet, předstírala by ho. Její kolegové byli sice více nad věcí – varovali ji, radili, říkali,

že práci bere moc vážně. Co ona nechápala, bylo, jak oni mohli brát všechny ty muže a případy na tak lehkou váhu a považovat svou práci za běžné zaměstnání. „Každou z nich zabil v jiném státě a málem mu to prošlo. Byl odsouzen teprve před dvěma lety, tedy pět let po poslední vraždě. Tehdy už se svou čtvrtou ženou nežil. Myslím si, že prostě našel způsob, který fungoval, a už u něj zůstal."

Lorraine zamlaskala. „Zvláštní, že se ty případy nedaly do souvislosti už dříve. Co jeho poslední žena? Proč ji nezabil?"

„Courtney Loflandová? To netuším." Evelyn odsunula složku stranou. „Znovu se vdala a žije v Kansasu."

„Šťastné děvče. Určitě byste s ní ráda mluvila, hodně by vám toho mohla říct o Garzově chování."

„Už jsem jí poslala dopis," odvětila Evelyn s úsměvem.

Lorraine zavrtěla hlavou. „To jsem si mohla myslet. Vy vždycky vyzkoušíte všechny možnosti." Evelyn přešla narážku na svou pečlivost, protože by si přiznala to nutkání, které se již dávno zvrhlo v posedlost. „Pokud by souhlasila s rozhovorem, letěla bych na setkání s ní."

„A dostala se tak odsud pryč?" Lorraine rozpřáhla ruce, aby naznačila dvouposchoďový komplex třetího křídla budovy, ze kterého zabírala kancelář Evelyn jen malou část.

Venku už sněžilo tolik, že se Evelyn nedostane ani k Chugach Mountains. Od té doby, co v září přijela, napadlo jeden a půl metru sněhu, a to bylo teprve 13. ledna. „Bylo by pěkné zase cítit slunce a zahřát se," přiznala.

„Kéž bych mohla jet s vámi. Nebyla jsem od domova o moc dál než tady ve věznici."

Evelyn se podívala z okna. „Musíte se hlavně starat o tým duševního zdraví. Všichni by se rádi vrátili na jih do Států." Stesk po domově byl důvodem, proč se Martin Brand vrátil do Portlandu, odkud pocházel. Nebylo jednoduché zvyknout si na zdejší nehostinné prostředí. Na chodby, kde se rozléhala ozvěna, na vrzající dveře, občasné nářky a bláznivě znějící

smích. K tomu navíc také patřila skutečnost, že život zde je drsný nejen kvůli počasí, ale i kvůli dlouhé zimě, kdy je dlouho tma, a taktéž díky osamělým večerům, které člověk tráví spíše ve společnosti složek a psychologických časopisů než ostatních lidí, a dále kvůli vzpomínkám na nespočetné rozhovory, ve kterých se probíraly děsivé podrobnosti různých vražd.

„Vezmete někoho z kolegů s sebou?“ zeptala se Lorraine.

Evelyn zavrtěla hlavou. „Nemáme dostatek financí. Bude štěstí, pokud vězeňský úřad proplatí alespoň *moji* letenku.“

„Tak kdo bude pracovat s panem Garzou?“

„Kdo myslíte?“

„No, vy ne – vy už toho máte mnohem více než ostatní. To pak vede k tomu, že nemáte čas myslet na nic jiného než na své pacienty.“

Evelyn jí věnovala smutný úsměv. „Možná jste si nevšimla, ale tady v Hilltopu toho není moc jiného co dělat kromě práce, zejména v tuhle roční dobu.“

„Měla byste ale vést i společenský život.“

„Který by zahrnoval… co? Popíjení v Moosehead?“

„Proč ne?“

Evelyn tam minulé léto jednou byla předtím, než byl otevřen Hanover House. Amarok ji tam vzal. Užila si to, ale snažila se na to nemyslet.

„Nikdy nevíte, jakého muže tam potkáte,“ dodala Lorraine lákavě.

Evelyn protočila oči. „Lépe jste to říct nemohla.“

„Spíš jsem myslela, že tam můžete potkat někoho zábavného a zajímavého, ne nebezpečného.“

Jako Amaroka. Lorraine určitě slyšela ty klepy o nich dvou. Nebo možná ne. Stejně jako mnoho jiných členů personálu bydlela v Anchorage a do práce sem dojížděla. S místními se moc neznala. „Ale to se nedá zaručit.“

„Glenn by si s vámi vyšel.“

Glenn Whitcomb byl jedním z vězeňských dozorců a považoval za svou povinnost starat se o ně dvě, stejně jako o pár ostatních žen, které byly v Hanover House zaměstnány. Kdyby mohl, doprovázel by je ven, nosil těžká břemena nebo pomáhal smést sníh z auta. „Glenn má stejnou cestu jako vy," řekla. „Nemůže zde v Hilltopu zůstávat často přesčas."

„Proč ne? Proč se musí vracet domů včas? Kvůli své sestře, která je vdaná? Měl by si najít nějakou partnerku."

„Nakonec někoho potká." Necítila k němu zhola nic, vytušila, jak moc ji obdivuje, a musela být opatrná. Mít moc blízko k dozorci by nebylo profesionální a mohlo by to snížit její autoritu ve věznici.

„Ale no tak," pokračovala Lorraine, „jednou přece musíte minulost hodit za hlavu."

Použila tak proti Evelyn její vlastní slova. „Já jsem se s minulostí smířila. Jsem spokojená s tím, jak je to teď," odpověděla, ale věděla, že si s sebou nese více jizev než jen tu jednu na krku. Po tom útoku zabrala její terapie téměř desetiletí.

„Radši budete svobodná po zbytek života?" zeptala se Lorraine.

Evelyn si najednou uvědomila, že má hlad, a tak ze sáčku vytáhla mrkev. Možná když něco sní, chytí druhý dech. „Nepotřebuji muže. Můj život naplňují jiné věci."

„Psychopati?"

„*Cíl*," řekla a otevřela sáček. „Abych ten cíl splnila, měla bych si do rozvrhu přidat ještě jednoho vězně."

Lorraine se ušklíbla. „Berete si toho moc. Za chvíli se dostanete na pokraj sil."

„Oceňuji vaši starost – a oběd," odpověděla. „Co bych si tady bez vás počala? Ale jsem v pořádku. Opravdu. Tak… nainstaloval vám Glennův strýc ten bezpečnostní alarm?"

Pohled Lorraine prozradil, že prokoukla záměrnou změnu tématu, ale přijala ji. „Minulý týden. Pokaždé když otevřu dveře, ozve se ten pištivý zvuk a já div nevyletím z kůže."

Evelyn se usmála. „Na to si zvyknete." Mluvila z vlastní zkušenosti, neboť Glennův strýc nainstaloval alarm i do jejího domu. Jeho zvuk jí připadal uklidňující.

„Hádám, že je dobré ho mít."

„Ano, to je." Zejména proto, že manžel Lorraine se odstěhoval před šesti měsíci a ona teď žije sama. Evelyn si myslela, že by jí to mohlo dodat pocit bezpečí – jakmile si zvykne na to, jak alarm funguje.

„Radši bych se měla vrátit dolů, než se tam všichni poperou," řekla Lorraine. „Chtěla jsem se vás zeptat… máte nějaké zprávy o Danielle?"

„Connellyové? Té dívce, co jste si najala na výpomoc v kuchyni? Ještě ne. Proč?"

„Dnes ráno nepřišla."

„Zkoušela jste jí volat?"

„Samozřejmě. Několikrát. Nebere to."

„Jste si jistá, že nemluvila s žádným dozorcem nebo jiným členem personálu? Možná je nemocná. Třeba si na telefonu vypnula zvonění, aby se mohla prospat."

Přerušilo je zaklepání. Byla to asistentka Evelyn, pouze 1,5 metru vysoká Penny Singhová, která vešla do místnosti. „Právě volali, že Anthony Garza dorazil."

„Děkuji."

„Chcete mluvit s hlídkou?" zeptala se Penny.

„Samozřejmě." Evelyn považovala za důležité jim poděkovat, jelikož jí někdy mohli sdělit důležitá varování či další informace. Bylo pro ni již zvykem setkat se s každým vězněm, hned jak dostal svůj oblek a další základní věci. Mohla si tak o něm udělat obrázek a napsat pár úvodních poznámek o jeho charakteru a psychologické kondici a také odhadnout, zda by s ním mohly být problémy.

„Budete si muset pospíšit," sdělila jí Penny. „Nemohou moc dlouho čekat, aby nezmeškali zpáteční let kvůli sněhové bouři."

Evelyn jim nemohla vyčítat, že byli netrpěliví. Podle předpovědi počasí mířila do Anchorage studená fronta a sněhová bouře, takže by se mohlo stát, že zde eskorta uvízne na celý týden nebo i déle. „Už jdu." Obrátila se k Lorraine. „Co se týká Danielle – můžete se jet podívat k ní domů?"

„Teď během služby ne. Mám málo lidí. Ale zastavím se u ní, až pojedu domů."

„Skvěle. Zavolejte mi, kdyby náhodou nebyla doma."

Lorraine přikývla, když ji Evelyn míjela. Za necelých patnáct minut už Evelyn na Danielle úplně zapomněla. Zatímco Garza procházel přijímacím procesem, sešla se Evelyn se členy eskorty v konferenční místnosti. To, co jí o Anthonym řekli, ji znervóznělo. Hned poté, co odešli, se spustil její vnitřní alarm a srdce jí vyskočilo až do krku.

2

Vždycky jsem měl slabost pro vraždy a smrt.
David Berkowitz, Samův syn

Museli mu dát sedativa. Evelyn to sdělil velitel eskorty, než s kolegy odešel. Prý je těžké ho zvládnout a je nebezpečný jak sobě, tak ostatním. Jediným bezpečným způsobem, jak ho převézt z jednoho místa na druhé, bylo, že musel být pod vlivem prášků. Ošetřovatelka mu ve věznici ADX Florence v Coloradu, kde byl předtím uvězněn, dala před čtyřmi hodinami 300 miligramů Ryzoltu. Stálo to v poznámce v jeho kartě.

Uklidňující prostředek však v průběhu převozu do Hanover House přestal účinkovat. Podle dozorců v přijímací sekci začal být opět rozrušený a navzdory poutům i agresivní a všechno skončilo tím, že uhodil dozorce do hlavy. V té chvíli někdo spustil poplach a ostatní povalili Garzu na zem a navlékli ho do svěrací kazajky, která zabránila dalším projevům jeho agrese. Nyní ho doprovázeli čtyři dozorci místo dvou. Zavřeli ho do prázdné místnosti naproti ní, museli mu pomáhat, aby nezakopl o pouta, která měl na kotnících, a aby se mohl posadit. Projevoval se jako blázen a hrozilo, že napadne každého, kdo se k němu přiblíží.

„Nezůstanu na tomhle bohem zapomenutém místě!“ křičel. „Všichni toho budete litovat, pokud mě k tomu přinutíte. Slyšíte?“

„Máme ho vzít do jeho cely?“ zeptal se dozorce Whitcomb. Očividně pochyboval, že se od něj Evelyn dozví něco smysluplného, když bude v tomhle stavu, a ona mohla jen souhlasit. Zrovna chtěla navrhnout, aby ho odvedli a dopřáli mu trochu času, aby se aklimatizoval. V momentě, kdy si Garza uvědomil, že je Evelyn na druhé straně skla, ztichl a uklidnil se.

„Kdo jste?“ upřel na ni tmavé pronikavé oči plné směsi hněvu a šílenství.

Čeho si všimla jako první, bylo, že má oči příliš blízko u sebe, trochu zahnutý nos a široký obličej téměř bez brady. Kdyby si nechal narůst vousy nebo delší vlasy, nebyly by tyhle rysy tak patrné, ale když měl oholenou hlavu…

I tak by ho neoznačila za *ošklivého* – jen průměrného.

Evelyn nasadila klidný výraz, přestože očekávala nepříjemné střetnutí. Nechtěla, a ani by nedopustila, aby si ten muž všiml, jak moc ji rozrušil. Pokud si myslel, že je první, kdo na ni zkouší zastrašování, tak se velmi mýlil. Dokonce ani náhlý obrat v jeho chování ji nepřekvapil. Občas jí vězni v Hanover House připomínali herce v divadelní hře tím, jak snadno a rychle dokázali měnit své chování podle toho, co se jim zrovna hodilo.

„Určitě jste po tom všem unavený,“ řekla. „Co jste to tam prováděl, pane Garzo? Dával nám na vědomí, že není dobré si s vámi zahrávat?“

Na její otázku neodpověděl. „*Kdo jste?*“

Nasadila si brýle, používala je ke zmírnění bolesti očí, a rychle si zapsala poznámku do jeho složky. *Malá odolnost proti frustraci. Zřejmě chaoticky přemýšlí, a přesto… se zdá spíše rafinovaný. Projevuje se u něj agrese, když má strach, cítí se nejistě, nebo když se objeví podněty, které mu jsou cizí…*

„Hej! Na něco jsem se vás ptal!“ Vytrhl se dozorcům a popošel blíž ke sklu.

Dozorci ho strhli zpátky, aby mu ukázali, že by se příště raději neměl vymknout kontrole. Bezpochyby je předchozí událost naštvala. Jeden z jejich kolegů musel na ošetření kvůli zlomenému nosu, což byla Garzova vina. Evelyn ale odložila svoje desky a naznačila dozorcům, aby ho nechali. Byla zde proto, aby ho studovala, ne trestala. Toto rozlišení bylo důležité pro její vlastní lidskost. „Jsem vaše nová doktorka."

„Ne, jste moje další oběť," řekl a pak jí naznačil polibek a usmál se, čímž odkryl zlomený přední zub. Ten měl z toho, že v minulém vězení okusoval zdi.

Evelyn se pokusila nenechat se výhrůžkami rozhodit. Obyčejně to, co slyšela, zvládala velmi dobře, když se vzalo v úvahu, jak děsiví a přímočaří mohli vězni být. Pokud člověk přicházel do kontaktu s nejhoršími zločinci Ameriky, bylo třeba takové výhrůžky očekávat. Obvykle jejich chování rozuměla, ačkoliv porozumění se nerovnalo ospravedlnění.

Mnoho z mužů, se kterými zde pracovala, se pokusilo alespoň o menší nadvládu a kontrolu nad uzavřeným světem věznice, ve kterém fakticky žádnou kontrolu mít nemohli, a to tím, že se snažili vyvolávat strach v ostatních lidech. To jim do určité míry dávalo moc. Někdy jí vyhrožovali jednoduše proto, že chtěli být alespoň opovrhováni, když už ne obdivováni, chtěli aspoň něco *znamenat.*

I když ten den již opustila Hanover House, nemohla dostat z mysli zneklidňující vzhled Anthonyho Garzy a jeho ďábelský úsměv. Existovala sice možnost, že tímto způsobem pouze navenek projevoval svoji nespokojenost s nevítaným přesunem na jiné místo, ale Evelyn byla vnitřně přesvědčená, že za jeho výrokem o „příští oběti" se skrývalo cosi víc než jen pouhá snaha ji vystrašit. Něco na něm a jejich krátkém setkání působilo velmi skutečně, opravdově, což jen podporovalo její podezření, které měla, už když poprvé četla jeho složku. Možná že zabil tolik žen, se kterými byl ženatý, proto, aby si nemusel projít

ponižujícími rozvody, a jako odplatu za to, že ho plánovaly opustit. Nebo možná kvůli malé částce ze životní pojistky, kterou získal. V jádru to byl vášnivý zabiják – někdo, kdo zabije člověka jen z čirého potěšení.

To ji vedlo k zamyšlení, zda nezabil víc žen než jen ty tři.

Vsadila by se, že ano…

„Zaplatíš za to?“

Hluboký hlas ji vytrhl ze zamyšlení. Stála u automatu na kávu a nepřítomně ji míchala. Nechtělo se jí zpátky ven do té zimy. Bouře již udeřila plnou silou a teplota klesla na minus dvacet.

Nebyl to však pokladník, kdo na ni promluvil. Byl to příslušník vojenských jednotek státu Aljaška, se kterým v létě chvíli chodila – pokud se „chozením“ dá nazvat to, že si spolu párkrát dali jídlo, jednou se políbili a několikrát si zavolali. Jmenoval se Benjamin Murphy, ale místní mu říkali seržant Amarok. Vyprávěl jí, že tuhle přezdívku – v inuktitutštině to znamená „vlk“ – získal na základní škole po tom, co s ním jeden spolužák vyvolal rvačku. Amarok tu rvačku očividně vyhrál. Vypadal, že by mohl vyhrát jakoukoli rvačku.

Amarok, kterému bylo jen dvacet devět let, měl na sobě těžký kabát, který ještě rozšiřoval jeho už tak široká ramena, a beranici nasazenou tak, aby chránila celý obličej kromě jeho pronikavých modrých očí. Zbytek obličeje viděla jen díky tomu, že beranici neměl úplně zapnutou.

Soudě podle ledových krystalků, které se mu uchytily ve vousech, by si rád dal něco na zahřátí, pokud by mu uhnula z cesty.

Usmála se ve snaze působit přátelsky, neboť to mezi nimi nedopadlo dobře. „Zavřel bys mě do vězení kvůli pár lokům kávy?“

Úsměv jí neoplatil. Otočil hlavu směrem k bouři, která v pozadí příjemné hudby a jasných světel Quigley's Quick Stop působila venku spoušť. Bouře udeřila později, než se čekalo, a mohla tak svůj odjezd z Hanover House odsunout až

na devátou hodinu. Díky satelitnímu talíři měla k dispozici internet, takže mohla pracovat i doma. Silné sněžení jako tohle mohlo, a také se to často stávalo, vyřadit i satelit. Pobyt doma si však moc neužívala. Ať už byl její byt jakkoli pohodlný, dokonce i moderní, to místo bylo příliš tiché. Cítila se tam úplně odříznutá – zejména během bouřek, které mohly přerušit i telefonní spojení. Nebyly zde žádné telefonní budky pro případ nouze. Neměla už ani smartphone; většinu věcí prodala, než se přestěhovala do Hilltopu.

„V tomhle počasí bych tě stejně nemohl nikam odvézt," podotkl.

„Dobře, že máš na autě i sněžný pluh." Také měl pohon na všechny čtyři kola, terénní pneumatiky, vyvážený podvozek, naviják a dostatek dalšího nutného vybavení, aby přežil minimálně týden nebo více v takovém počasí. Příslušníci policie museli být v těchto končinách připraveni na každou situaci.

Sundal si rukavice a ukázal ke svému autu, které bylo zaparkované vedle jejího BMW. „*Měl* jsem sněžný pluh. Hydraulický zvedák se dneska ráno rozbil. Lopata je mi k ničemu, když ji nemůžu pořádně položit."

Všimla si, že nechal auto nastartované. Vypnul světla, aby nesvítila přímo do obchodu, ale stěrače zůstaly zapnuté a činily se při stírání sněhu z předního skla.

Uvědomila si, že měla nechat nastartovaný i *svůj* motor a stěrače, když se zastavila na kávu a nějaké cereálie ke snídani. Vůbec neměla myšlenky na praktické věci, příliš přemýšlela o Anthonym Garzovi a o tom, co by mohl provést. Navíc bylo jejím zvykem, že vypnula motor auta a vzala si klíčky. Lidé v Bostonu nenechávali svá auta nastartovaná, když je po návratu chtěli na parkovišti znovu najít.

„To je smůla," řekla.

Sundal si beranici a prohrábl si tmavé vlasy, aniž by se nějak zvlášť staral o jejich vzhled. Byl si sám sebou jistý, zřejmě věděl i to, že je velmi přitažlivý, ať už jeho vlasy vypadají jakkoli.

Nebo to možná bylo tím, že mu bylo jedno, co si Evelyn myslí po tom, co ho zklamala.

„Pro mě to není smůla," odpověděl. „Místo celonoční práce tak můžu jet domů. Je to smůla pro všechny ostatní. Bez pluhu nemohu pomáhat s odklízením sněhu, což znamená, že to Philovi zabere mnohem víc času." Chvíli si ji s neskrývaným zájmem prohlížel, díky čemuž jí svitla naděje, že by to mohlo znamenat jeho odpuštění. To se však nestalo. „Asi budeš chtít vyrazit domů dříve, než začnou být silnice nesjízdné, v případě, že Phil sníh v té části, kde bydlíš, ještě neuklidil. Nebude to ale prioritní oblast, neboť tam bydlíš jen ty a pár dalších lidí. Nejdříve odklidí sníh na nejfrekventovanějších trasách."

To však znamenalo, že už může být pozdě.

Měla si nechat dům postavit blíže k ostatním. Jenže když si vybírala umístění domu, neležel tu nikde žádný sníh. Nenapadlo ji, jak osaměle bude bydlení stranou od ostatních obyvatel Hilltopu působit. Neznala je, tak si myslela, že to nebude vadit. Brala v úvahu pouze klid a výhled a také skutečnost, že si bude potřebovat odpočinout od ostatních lékařů.

„Pravda." Pozvedla šálek na pozdrav. „Tak hezký večer."

Přikývl a sledoval, jak platí za kávu a krabici cereálií Mini-Wheats. Cítila, jak jí jeho pohled probodává záda, sehnula hlavu a vyšla ven. Cítila se přesně tak sebejistě jako vždycky, když ho náhodou potkala.

Měla sněhule a těžký kabát, ale čepici zapomněla v kanceláři. Nabyla dojmu, že bude litovat toho, že se pro ni nevrátila. Nasedla do auta a chtěla nastartovat, jenže se nic nestalo.

„No tak, vždyť jsi jen tři roky staré. Už jsi mě stálo dost peněz," mumlala k autu a zkusila to znovu.

Znovu se nic nedělo. Co bylo špatně? Baterie? Alternátor? Něco jiného? Jak mohlo BMW tak snadno nastartovat u Hanover House, a tady ne? Nebyla v obchodě tak dlouho…

Se zaklením bouchla do volantu a zabořila se do sedadla. Sníh zakryl přední sklo, takže zůstala ve tmě, s výjimkou světla, které

vydávala přístrojová deska. Byla taková zima. Dokonce i bezvětří. Zima a tma. Tohle místo bylo vždycky tak studené a tmavé!

Zhluboka se nadechni. Uklidni se. Zkus to znovu.

Udělala to, ale bez výsledku. Teď se začala opravdu strachovat. Nechtělo se jí volat odtahovou službu a čekat v teple uvnitř obchodu. Navíc zde, v téhle pustině, vlastně odtahová služba ani nebyla. Co by tu dělali? Nebyl zde dostatek lidí, aby mohli profitovat. Pokud však brzy nenastartuje auto, už se nemusí dostat domů, určitě ne v téhle bouřce, když pracuje jen jeden pluh.

„Sakra!" Bude se muset vrátit do obchodu a požádat o pomoc Amaroka. To se jí ale opravdu nechtělo. Pamatovala si na jeho jen těžko skrývaný nesouhlas, když poprvé přijela do města, a také na jeho odpor k věznici a skepticismus k jejím cílům, jejímu autu – zkrátka ke všemu, co s ní souviselo. Nechtěl, aby přivedla do jeho města bandu sériových vrahů. Udělal všechno kromě toho, že by ji požádal, aby to nedělala. Pak se začali scházet a on byl až do určité chvíle vstřícný. Dokud nechtěl víc, než mu mohla dát, a všechno se rozpadlo.

Zavřela oči a zmáčkla si kořen nosu, aby se sebrala. Připravená na další příval studeného sněhu pak otevřela dveře a téměř ho s nimi uhodila. Seržant už vyšel ven. Vypadalo to, že se chystal zaťukat na její okno.

„Promiň!" musela zvýšit hlas, aby překřičela poryvy větru. „Nechtěla jsem…"

„Co se děje?" přerušil ji a přešel k jádru věci. Nechtěl být venku v bouři déle, než bylo nutné. Evelyn to měla stejně.

„Auto nestartuje."

„Proč ne?"

Neměla z práce odcházet bez čepice. Když si uvědomila, že ji tam zapomněla, byla už líná se vracet přes bezpečnostní prohlídku. Řekla si, že to bez ní vydrží, a pospíchala k autu. Nyní za své rozhodnutí pykala. Stejně tak pykala i za to, že si nechala své BMW namísto, aby si pořídila terénní vůz. „Běžné

auto“ nebylo stavěné na takové počasí. „Nevím. U centra startovalo normálně.“

„Zkusím to.“ Gestem naznačil, aby ho pustila za volant, přestože netušila, co víc či jinak by mohl udělat, než co udělala ona. Možná jen chtěl slyšet zvuky, které motor vydává, když se otočí klíčkem…

Stejně jako předtím, nic… motor nevydal žádný zvuk.

„Běž do obchodu!“ řekl, když hledal páčku na otevření kapoty.

Díky rukavicím nebylo snadné odhrnovat si vlasy z obličeje, ale pokoušela se o to. „Co vlastně můžeš udělat v takové bouři?“

„Bez více světla? Vlastně skoro nic.“

„Tak…, co když se nám to nepodaří nastartovat?“

„Odvezu tě a zítra to vyřešíme.“

Pokud by bouře brzy neskončila, mohla by být doma uvězněná na neurčitou dobu jen se Sigmundem, svojí kočkou.

Pro případ, že by se tak stalo, vešla znovu do obchodu, koupila další cereálie, několik konzerv s polévkou, sušenky, suchary – cokoliv, co našla a vypadalo to dobře. Pokladník Garrett Boyle, příšerný starý vdovec, který žil v zadní části obchodu, zvedl husté obočí, když začala vyprazdňovat jeho regály. Vytváření zásob jídla jí dodávalo pocit, jako kdyby se chránila před něčím horším.

Amarok vešel dovnitř, oklepal si sníh z bot ve stejném okamžiku, kdy na ni Garrett zavolal.

„Měl jsi štěstí?“ zeptala se.

Amarok se zamračil. „Ne a nevím, co s tím je. Nejsem žádný mechanik. Navíc s BMW často nepracuju, člověk jich tu moc nepotká.“

Byla si celkem jistá, že luxusní auto zde vlastnila jen ona a několik dalších lékařů. Neměla ho ale proto, aby provokovala. Její malý sedan nebyl ani z řady nejdražších modelů. Místo aby ho prodala, nechala si ho jako připomínku na svůj předchozí život. Když se sem přestěhovala, vzdala se téměř všech aspektů života, který si vybudovala v Bostonu. Ještě

nebyla připravená rozloučit se i s autem. Ta myšlenka byla příliš konečná, jako by pak nebyla schopná opustit Aljašku, kdyby se auta zbavila.

„Doufám, že seženu někoho, kdo to spraví."

„Seženeš, ale zítra. Pojď, odvezu tě." Jeho pohled sklouzl k nákupu, který nesla, a pak k téměř prázdným regálům. „Neříkej mi, že nemáš doma nic k jídlu."

„Kromě roční zásoby kočičího žrádla ne," řekla. „Jak víš, nejsem doma moc často."

Zavrtěl hlavou. „Ty nepatříš na Aljašku."

„Prosím?" dívala se na něj, dokud neuhnul pohledem.

„To nic." Zvedl jednu krabici s nákupem. „Aspoň sis koupila koblihy. Ty jsou velmi užitečné v případě nouze."

Zamluvil tak svůj původní komentář, aby o jeho výroku „Ty nepatříš na Aljašku." nemuseli diskutovat. „Jsou lepší než nic," odvětila.

„V tom s tebou souhlasím. Tak jdeme." Vzal čtyři tašky, které neunesla, aby je naložil do svého auta. Následovala ho, šel před ní a rozrážel poryvy větru, ale i tak měla obličej a uši zmrzlé, než nasedli do auta. Naštěstí spolu s motorem a stěrači nechal zapnuté i topení.

„Proč žiješ v tomhle bohem zapomenutém místě?" zeptala se ho.

„Narodil jsem se tu," odpověděl, jako kdyby to už dávno nevěděla. Pak zapnul vysílačku. „Phile, tady Amarok. Slyšíš mě?"

„Slyším, seržante…," přišla odpověď, rušená praskáním elektřiny.

„Jak jde odklízení?"

„Ne moc… nemůžu… sám."

„Dělej, co můžeš."

„… bude… dlouhá noc."

„Poslouchej, Phile, kdy jsi naposledy jel kolem domu doktorky Talbotové?"

„Doktorky jaké?“

Praskání ve vysílačce zesílilo a ztížilo rozeznávání slov. „Talbotová. Ta žena, která vede Hanover House.“

Nic. Žádná odpověď.

„Talbotová. Slyšíš?“

„Ano, seržante. Nemohl… víc nemůžu udělat…, ale vyčistil jsem silnici, která vede k těm cvokařům, co bydlí nahoře na kopci, jestli to pomůže.“

Nepomohlo, ale Amarok to neřekl nahlas. „Je nějaká šance, že se k jejímu domu dostaneš?“

„Ne, pokud nechcete… lidi uvízli… téhle části města.“

„Ne. To by věc jen zhoršilo. Díky.“

„… stále… co dělám?“

„Rozumím.“

Evelyn se podívala na Amaroka, když zavěsil. „Žádný pluh?“

„Žádný pluh,“ zopakoval.

„Co to znamená?“

„To znamená, že bychom byli šílení, pokud bychom se pokoušeli dostat k tvému domu a riskovat tím uvíznutí v závějích, které už budou přes metr vysoké.“

Přitáhla si kabelku víc k sobě. „Myslíš, že to neprojedeme? Ani s řetězy?“

„Radši bych to nezkoušel. Nechtěl bych uvíznout v tomhle počasí na celou noc. Ty ano?“

„Rozhodně ne.“ Jeho poznámka byla trefná, ale: „Co jiného můžeme dělat? Jet zpátky do Hanover House?“

„Vězení je ještě dál.“

„Jenže abych se dostala do motelu, tak bychom museli jet celou cestu až do Anchorage.“

Přepnul kanál na vysílačce a začal připravovat náhradní plán. „To taky není možné. Budeš muset zůstat u mě.“

Klesla jí brada. *„Cože?“*

Zastavil auto a ukázal na telefonní budku připevněnou k jedné z budov, kterou kvůli sněhu jen stěží viděla. „Není to

z mé strany žádný úmysl. Pokud si však chceš radši vystoupit a zavolat někomu ze svých kamarádů-doktorů, tak prosím."

S jedinou výjimkou šestatřicetileté Stacy, která byla nemocná, vlastně neměla mezi lékaři žádné přátele, jen profesní spolupracovníky. Byli k sobě bezpochyby zdvořilí, ale nebylo by jí příjemné se k nim takhle vnutit. Když pracujete na místě, jako je Hanover House, je těžké vyjít s tolika různými povahami. Navíc měla podezření, že ji někteří kolegové nesnášeli kvůli jejím vysokým nárokům na ně i na ostatní personál. Jako kdyby si mysleli, že je chce zastínit, když byla odhodlanější v dosažení svých cílů.

„Mám kamarádku, která bydlí na půl cesty odtud do Anchorage," navrhla a měla na mysli Lorraine.

„Blíž sem, nebo blíž k Anchorage?" Musel skoro křičet, aby byl slyšet přes různé hlasy ve vysílačce, hukot topení, vrčení motoru a poryvy větru.

„Blíž k Anchorage," řekla. *O dost* blíž k Anchorage.

Zvedl obočí. „To je tvoje nejbližší kamarádka?"

Podívala se jinam. „Moc často se nestýkám s ostatními, což tě určitě nepřekvapuje."

„Tvoje volba," řekl.

Povzdechla si. „Omlouvám se, Amaroku. Jestli chceš, abych se znovu omluvila, udělám to."

„Nechci, aby ses omlouvala. Nic po tobě nechci. Jen říkám, že pokud je kamarádka v Anchorage tvou nejlepší možností, budeš muset zůstat u mě, ať už se ti to líbí, nebo ne."

„Mně to nevadí, pokud… pokud to nevadí tobě."

Moc se nesnažil, aby se cítila pohodlně, mohla tedy být aspoň ráda za jeho nabídku. „Nevadí mi to. Ne, pokud neplánuješ nějaké sbližování."

Co tím myslel, už ale neupřesnil.

3

Nevěděl jsem, proč se lidé chtějí přátelit.
Nevěděl jsem, proč se lidé navzájem přitahují.
Nevěděl jsem, proč existují mezilidské vztahy.

Ted Bundy, sériový vrah, násilník, únosce a nekrofil

Evelyn už byla trochu opilá. Měla podezření, že Amarok taky. Seděl na zemi, zády opřený o gauč, na kterém ležela. Zrovna načali druhou láhev vína Salmonberry, které bylo mezi místními oblíbené. Alkohol ho uvolnil a ji rozmluvil, až *příliš* rozmluvil. Stěží si však mohla vzpomenout, kdy zažila příjemnější večer než tenhle s hudbou Led Zeppelin v pozadí, ohněm plápolajícím v krbu a společností muže, kterého sotva znala. S řádící bouří za okny a osvětlením pouze ohněm to v Amarokově obývacím pokoji vypadalo, jako kdyby stanovali někde v divočině.

„Nemůžu uvěřit, že jsme snědli všechno, co jsem koupila." Vzdychla, když se rozhlédla po obalech od sladkostí, brambůrků a sušenek, rozházených po podlaze.

„Nesnědli jsme úplně *všechno*. Nechali jsme některé cereálie a polévku."

„Ale nemuseli jsme *každý* sníst tři tisíce kalorií. Vlastně, *ty* jsi snědl dvakrát víc než já."

Pokrčil rameny. „Aspoň jsem nemusel vařit večeři."

Zasmála se, ale obávala se, že to vyznělo spíš jak chichotání, a tak se přinutila přestat. Kdy se vlastně naposledy *chichotala*? Možná nikdy. Pokud ano, bylo to předtím, než Jasper Moore odhalil své pravé já. Měla tendenci posuzovat svůj život tímto způsobem. Před útokem a po něm.

„Mimochodem, Makita pomáhal. Že jo, chlapče?"

Amarokův aljašský malamut, který ležel u ohně, zvedl hlavu a jeho obojek zacinkal.

„Nejspíš mu večer bude špatně" odvětila Evelyn.

„Ale ne. Vykadí se a bude mu fajn."

Poposedla si na gauči. Když dorazili, Amarok jí nejdříve nabídl tepláky, ale teplo z ohně ji přimělo si je sundat. Nyní na sobě měla tričko aljašských jednotek a boxerky a byla přikrytá chlupatou dekou. „Ale i tak jsme si měli vybrat salát. Už cítím, jak mi tuk ucpává tepny."

Zvedl sklenici a pozoroval tekutinu uvnitř. „Jak často sníš tolik Twinkies, kolik chceš?"

„Nikdy."

„Tak se o to nestarej, doktorko. Zítra si můžeš dát zase salát a odměřit si dressing."

Evelyn došla ke stejnému závěru. Cítila se, jako by nechala část svého já v Hanover House, v místnosti, kam odkládala svůj plášť. Posledních několik hodin se bavila, smála a cítila jako běžná žena. Také přecházela skutečnost, že ona a Amarok měli kdysi určité pletky – a k její úlevě Amarok dělal to samé. Úleva samotná způsobovala, že se cítila více opilá. „Já si neodměřuju dressing!"

„Jsi odměřovací typ."

Opřela se o loket, aby si lokla vína.

„To znamená co? Že jsem…, že trpím obsedantně-kompulzivní poruchou? Jsem příliš korektní? Osina v zadku?" Její kolegové by souhlasili s kteroukoli z těchto možností, ale on přišel s vlastní verzí.

„Upjatá. Chytrá. Schopná změnit celý svět."

Ačkoliv byla jeho odpověď diplomatická, nemyslela si, že by jeho výrok „změnit celý svět“ znamenal, že už se na ni nezlobí. Byla přesvědčená, že to znamená pravý opak. „A tobě se to nelíbí.“

„Přivedlas smetiště lidstva do mého města. *To* se mi nelíbí a nikdy jsem se tím netajil.“

„Takže ke mně chováš zášť?“ zeptala se a doufala, že pochopí, že tím nemyslí jen jejich rozdílné názory na Hanover House.

„Ještě jsem se nerozhodl.“

„Stejně si myslím, že je na čase, abys mi odpustil.“

„Jak víš, že jsem to ještě neudělal?“

„Děláš si srandu, že jo? Vždyť se pokaždé mračíš, když mě vidíš.“

„Mračím?“

„Jo. Určitě bys mohl být *vlídnější*.“

Složil si jednu nohu pod sebe a ruku, ve které držel sklenici s vínem, si opřel o koleno. „Já si myslím, že to *ty* bys mohla být vlídnější. Mračím se proto, že jakmile se na tebe podívám, *opravdu* podívám, uhneš očima.“

„Ne, neuhnu.“

Vyprázdnil svou sklenici a znovu si nalil. „Teď si to udělala znovu.“

Uhýbání pohledem mělo jiný důvod, sexuálně ji velmi přitahoval, a právě proto to všechno rázně ukončila. Nedokázala se vyrovnat s pocity, které v ní vyvolával, s pocity, které vyvolávaly její chtíč. „Nech toho. Už mě nemáš rád. To je ten problém.“

„Nelíbí se mi, co jsi udělala. Mně i mému městu. To není to samé.“

„*Tobě*? Snažila jsem se být upřímná!“

„Namluvila jsi mi nějaké kraviny o přátelství a pak ses mi začala vyhýbat. Vidíš nějakou nesmyslnou překážku v mém věku.“

Evelyn nepřipadala nesmyslná, bylo jí třicet šest a jemu jen dvacet devět. Byla pro něj moc stará! Když mu říkala, že ho už nechce vidět, zmínila i tohle, ačkoli to byl jen jeden z důvodů. „Sedm let je hodně.“